

РЕШЕНИЕ

№ 897

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **13213** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ по предявен иск с правно основание чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК11524029 със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 17, офис МТК, представлявано от управителя К. Й. И., чрез адв. Н.Л., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], с която са предявени обективно съединени иски срещу Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с цена на исковите общо от 1 375 833.63 лева, от които 1 209 459.84 лева главница и 166 373.79 лева мораторни лихви, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразни административни актове на КЕВР –т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на исковите до окончателното плащане. В исквата молба се сочи, че с две решения на ответника (т.7 от Решение №Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г.), отменени като незаконосъобразни при оспорване по съдебен ред с влезли в законна сила съдебни решения, на ищеца неправилно е определена преференциална цена за изкупуване на произведената от него електроенергия от водно-електрическа централа в размер на 112,48 лв./МВтч. без ДДС. Тази електроенергия е следвало да бъде изкупувана на

преференциална цена в размер на 171,18 лв./МВтч. без ДДС. Вследствие на тази разлика в цената, определена с незаконосъобразните и отменени от съда решения на КЕВР, ищецът е претърпял вреди, представляващи пропуснати ползи. Освен от разликата в цената, пропуснати ползи са претърпени и от незаконосъобразно определено количество електрическа енергия, което се изкупува на преференциални цени. Процесният ВЕЦ е въведен в търговска експлоатация преди 19.06.2007г. Предвид законодателно изменение на чл.31, ал.1, т. 5 от ЗЕВИ и въз основа на отменените решения на КЕВР, количества електрическа енергия над нетното специфично количество, определено от КЕВР не са изкупени по преференциални цени. Това е довело до пропуснати ползи, изразяващи се в приходи от непродадени по по-високата преференциална цена количества електрическа енергия, продадени на свободния пазар от ищеца на по-ниски ценови равнища. Претендираното обезщетение е за пропуснати ползи в размер на: 311843.16 лева главница за периода от 01.04.2011г. до 17.12.2013г. от разликата в цената от 112.48 лв./МВтч. без ДДС и 171,18 лв./МВтч. без ДДС и мораторна лихва в размер на 158 145.64 лева от 17.12.2013г. до предявяване на иска; 766 178.33 лева главница за периода от 18.12.2013г. до 30.11.2018г. от разликата в цената от 112.48 лв./МВтч. без ДДС и 171,18 лв./МВтч. без ДДС и 131 438.34 лева главница за периода от 20.02.2015г. до 30.11.2018г. от разлика в цените на продадена електрическа енергия на свободно договорени цени или за излишък на балансирания пазар над 2500 работни часа, вместо по преференциална цена от 171,18 лв./МВтч. без ДДС, ведно с мораторна лихва в размер на 8 228.15 лева от 12.11.2018г. до предявяване на иска. Направено е искане за заплащане на разноски за съдебното производство по списък по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени бележки.

От ответника е постъпил в законоустановения срок писмен отговор, в който се заявява становище за неоснователност и недопустимост на предявените иски. Посочва се, че не е налице нито една от предпоставките на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Твърди се, че с Решение №2126/13.02.2013 г. на Върховния административен съд, оставено в сила с Решение № 16952/17.12.2013 г. на петчленен състав на ВАС, съдът не е дал указания преференциалните цени за продажба на произведената електрическа енергия от възобновяеми източници, попадащи в отменената т.7 от решението на КЕВР, да бъдат определени чрез категоризирането на тези производители в други групи по други точки от същото решение на КЕВР, нито общо, нито конкретно за ищеца. С Решение № Ц-5/20.02.2015г. КЕВР е определил, считано от 01.04.2011г. преференциални цени за произведената от ответника ел. енергия в размер на 112,48 лв., като това решение е отменено от АССГ с коригиращи мотиви от ВАС на РБ, като в съдебния акт не са дадени указания попадащите в отменената т.7 електрически централи от възобновяеми източници да бъдат категоризирани в други групи по другите точки от решението на КЕВР от 2011г. Ответникът посочва, че той е единствено компетентен да определя преференциалните цени за изкупуване на ел. енергията от възобновяеми източници, а към настоящия момент не е приключило административното производство за определяне на тези цени, считано от 01.04.2011г. До произнасянето на КЕВР с административен акт приложими са преференциалните цени, определени към 03.05.2011г. Твърди се, че искът е недопустим в частта относно претенцията за обезщетение от 131 438.34 лева главница за периода от 20.02.2015г. – 30.11.2018г., тъй като с двете отменени от съда решения КЕВР не е установила размер на нетното специфично производство. Това нетно специфично производство, въз основа на което

са определени преференциалните цени, е установено с друг акт - Решение №СП-1/31.07.2015г., което прави иска в тази му част недопустим, респ. неоснователен. Решенията на КЕВР не определят категориите производители по групи съобразно съответните критерии и приложимите за групите цени. Това обстоятелство следва да се докаже пред крайния снабдител или обществения доставчик, които въз основа на договорни отношения заплащат произведената от ВЕЦ електрическа енергия по съответната приложима по договора преференциална цена. Електрическата енергия е изкупувана и платена по преференциалната цена от 112,48 лв, въпреки отмяната решенията на КЕВР, поради което няма имуществена вреда. Няма и пряка и непосредствена причинноследствена връзка. На основание чл. 31, ал. 2 и ал. 5 от ЗЕВИ, §7, ал. 1 от ПЗР на ЗЕВИ, чл. 93а, ал. 1 и чл. 94 от ЗЕ, крайните снабдител и общественият доставчик заплащат на производителите съответните суми като стойност съгласно преференциалната цена, за произведената електрическа енергия от ВЕИ в размер, според категорията, в която попада съответният производител. Изкупеното количество електрическа енергия е платено от и по договор с [фирма], пред когото жалбоподателят е следвало да докаже категорията на електрическата централа. Възражава и срещу претенцията за заплащане на мораторни лихви, поради липса на забава. Позовава се на съдебно решение № 480/13.01.2020г. на ВАС на РБ по адм.дело № 12918/2015г., постановено по сходен правен спор. Претендира се присъждането на разноски по списък по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковите претенции са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е собственик на МВЕЦ „Трещена 1“, находящ се в землището на [населено място] дел, община Г. Д., Област М.. Представено е разрешение за ползване № СТ – 12 – 048/25.01.2006г., заповед №52/31.01.2006г. за въвеждане в експлоатация, издадена от управителя на [фирма], клон М., считано от 01.02.2006г. За продажбата на произведената от тази централа електроенергия е сключен договор с [фирма] - Договор №13/01.12.2010г. Съгласно чл.П.1, ал.1 от този договор електрическата енергия се изкупува по цени и условия, определени в договора и в съответствие с действащите нормативни актове. Приложение към договора е спецификация за прогнозното годишно количество електрическа енергия, което централата ще произведе, разпределено по месеци и по тримесечия, видно от което, общото за 2011г. количество е 3 210 хкWh., за 2010г. е 2 312 528кWh.От [фирма] е представена еднолинейна схема и технически данни на съоръжението. По делото са представени и договори за изкупуване на електрическа енергия, сключени с [фирма] от 30.09.2015г. и от 20.04.2016г. Ищецът има издадено разрешително за водовземане със срок до 31.10.2038г. с нето пад 205.33 м.

С решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР /предишното наименование на ответника/ считано от 01.04.2011г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена

цена 112.48 лв./МВтч. Това решение на ДКЕВР в частта му по т. 7 е отменено с Решение №2126/13.02.2013г., постановено по адм.д.№5492/2011г. на ВАС, потвърдено с Решение №16953/17.12.2013г., постановено по адм.д. №7175/2013 г. на петчленен състав на ВАС и административната преписка е върната на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението. В мотивите на съдебното решение е прието, че в нарушение на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила в точка 7 от процесното решение ДКЕВР е въвел допълнителен разграничителен критерий за отделните видове водноелектрически централи – „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, без да са посочени фактически и правни основания за въвеждането на този критерий, както и липсва нормативна регламентация на подобен критерий, относим към формирането на преференциални цени за продажба на електрическа енергия. В решението е посочено още, че делото следва да се върне на ДКЕВР като административна преписка за ново произнасяне за определяне на преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт.С Решение № Ц-5/20.02.2015г. ДКЕВР определя, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в частта по т.7 е отменено с Решение №4039/15.06.2017г., постановено по адм.д.№2596/2015г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018г., постановено по адм.д.№12851/2017г. на ВАС. В съдебните решения е отбелязано, че не са посочени фактически и правни основания за въвеждането на разграничителния критерий „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт“, като преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне. С решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР е определена, считано от 01.04.2011г. преференциална цена в размер на 112.48 лв./MWh без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ /отм./. Решението е обявено за нищожно със съдебно решение №5129/23.07.2019г. на АССГ по адм.дело № 4506/2019г., което към настоящия момент е обжалвано и не е влязло в сила. Решението на КЕВР има предварително изпълнение на основание чл. 13, ал. 9 от ЗЕ и неговото обжалване не спира изпълнението му. Предходните решения Ц- 018/31.05.2010г., Ц -04/30.03.2009г. и Ц -015/31.03.2008г. на ДКЕВР, с които са утвърдени преференциални цени за изкупуване на ел. енергия, произведена от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 MW, без да се прилага критерия „въвеждане в експлоатация“ са с цена по-ниска от платената преференциална цена на ищеца. С решение № СП – 1/31.07.2015г. на КЕВР е установено, че нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в Решение № Ц – 5/20.02.2015г. на съответните групи производители е в размер, посочен в т. 9 от мотивите на решението, а именно 2500 kWh, при определена цена 112.48лв./MWh без ДДС за електрическа енергия, произведена от съществуващи ВЕЦ с инсталирани мощност до 10 MW по смисъла на §3, ал.1, т. 1 от ПЗР на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата. По делото е прието становище на ДКЕВР, съгласно което, определянето на принадлежността на всяка една ВЕЦ към

утвърдените с Решение № Ц -010/30.03.2011г. категории следва да се доказва чрез: разрешително за водоползване, протокол образец 16, спецификации на техническите проекти, свързани с машини, съоръжения и агрегати, от собственика на централата пред съответния краен снабдител, като определянето на принадлежността към ценова категория може да завърши със съответен протокол. Съгласно същото становище, за дата на въвеждане в експлоатация се счита датата на удостоверение за въвеждане в експлоатация по смисъла на ЗУТ. Представени са копия от фактури протоколи от [фирма] за периода м.04.2011г.– м.11.2018 г., както и справка извлечение от [фирма] за закупените количества електроенергия и протоколи и фактури за закупената електроенергия. От ищеца са представени отчетни протоколи за произведена енергия, копия на фактури за продажба на ел. енергия и извлечения от банкова сметка за постъпилите плащания по фактурите.

По делото е прието заключението на съдебно техническо-икономическа експертиза, което съдът частично кредитира само в относимата част към правния спор. В тази част в заключението е посочено, че приходите от продажби на електрическа енергия, които са били реализирани от [фирма] за периода от 01.04.2011г. до датата на предявяване на исковата молба на 30.11.2018г. за продадена електрическа енергия по преференциална цена 112.48 лв./МВтч са на обща стойност 1 750 339.57 лева. Разликата между приходите от продажбите по цена от 112.48 лв./МВтч и по претендираната от ищеца цена по т.4 от решението от 171.18 лв./МВтч е 980 472.72 лева. За периода след въвеждане на нетното специфично производство на ВЕЦ „Трещена“ са изкупени количества по преференциална цена от 112.48лв./ МВтч при работа 2500 часа/годишно. При претендираната категоризация на централата по т. 4 от решението на КЕВР е следвало да бъдат изкупени по преференциална цена от 171.18 лв./МВтч количество от 2 234 400 кВтч електрическа енергия на година, при което не са реализирани приходи в размер на 33 250.35 лева. Законната лихва за забава върху сумата от 294 477.88 лева за периода от 17.12.2013г. до 14.12.2018г., на която е предявен иска е 149 345.43 лева. Законната лихва върху сумата от 292 431.66 лева за периода от 17.12.2013г. до датата на исковата молба на 14.12.2018г. е 148 307.68 лева. Законните лихви върху сумата от 658 994.84 лева за периода от 12.11.2018г. до 14.12.2018г. са в размер на 6 288.79 лева. Законните лихви върху 688 041.06 лева за периода от 12.11.2018г. до 14.12.2018г. са в размер на 6 307.55 лева. Законните лихви върху сумата от 33 250.35 лева за периода от 12.11.2018г. до 14.12.2018г. са в размер на 304.82 лева.

Съдът не кредитира заключението на вещите лица в техническата част относно категоризирането на централата по т. 1 до т. 6 от Решение №Ц– 010/30.03.2011г. на ДКЕВР, доколкото категоризирането на МВЕЦ „Трещена“ по технически показатели не е предмет на настоящето производство. Това заключение не може да обвърже трети, неучастващи по делото страни, пред които следва ищецът да докаже категорията на централата.

Прието е допълнително заключение към комплексната експертиза, в икономическата му част, по зададени от ответника въпроси. Съдът кредитира същото изцяло като неоспорено от страните, обективно, съответно на писмените доказателства по делото. Вещото лице посочва, че изкупените количества електрическа енергия на преференциални цени от ВЕЦ „Трещена“, които общественият доставчик [фирма] е изкупил от [фирма] съответстват на количествата, които [фирма] е изкупило от [фирма] за периода от 31.08.2013г. до 30.11.2018г. През исковия период ВЕЦ

„Трещена“ е работила за 2011г. – 1613 МВтч, за 2012г. – 1689МВтч, за 2013г. – 2075 МВтч, за 2014г. – 3 681 МВтч, за 2015г. – 2611 МВтч, за 2016г. – 2 522 МВтч, за 2017г. – 2 575 МВтч, за 2018г. – 2536 МВтч.

Първоначално определената преференциална цена на изкупуване от 97.12 лв./МВтч през годините е завишавана до последно определената и реално платена от 112.48лв./МВтч. Първоначално определената е съобразена с приетите от КЕВР инвестиционни и експлоатационни разходи и средногодишна продължителност на работа от 2500 часа. Всяко последващо увеличение на цената, включително и до 112.48лв./МВтч носи по-висока доходност на инвеститора, съответно по-висока норма на възвращаемост на капитала.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Предявените искове са процесуално допустими като предявени от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – Комисията за енергийно и водно регулиране.

Разгледани по същество, исковете са неоснователни.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка–вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

От доказателствата по делото се установява, че ДКЕВР /сега КЕВР/ на 30.03.2011г. е издал Решение № Ц-010, с което определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от

възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрическите централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение в частта му относно т.7 е отменено при обжалване по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение като незаконосъобразно и преписката върната за ново произнасяне. На 20.02.2015 г. ответникът издава ново Решение № Ц-5, с което определя, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в тази му част е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение №13785/12.11.2018г., постановено по адм.д.№ 12851/2017г. на ВАС. Последващото решение №Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР с което е определена, считано от 01.04.2011г. преференциална цена в размер на 112.48 лв./MWh без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ /отм./е обявено за нищожно. Налице е първия от елементите на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт. За да се ангажира обаче отговорността на ответника следва да се установят всички елементи от този фактически състав. Наличието на отменен административен акт не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се наличие и на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, които по делото обаче не бяха доказани. Няма причинени вреди, а претендираните от ищеца такива се базират на предположения, а не на реално настъпили факти. Накърняването на имуществените интереси на увредения може да бъде осъществено по два начина – чрез претърпяна загуба /реално намаление на имуществото на увредения/ или чрез пропуснати ползи/пропускане на увеличение на имуществото при наличието на всички предпоставки за това/. В настоящия случай искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че вследствие на незаконосъобразния индивидуален административен акт е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения в исковата молба размер. И с двете отменителни решения на съда преписката е върната за ново произнасяне от КЕВР. На съда е служебно известно, че в изпълнение на указанията на ВАС на 03.04.2019 г. ответникът е приел Решение № Ц-14, с което е определил преференциална цена за изкупуване на

електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. /датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата/ в размер на 112,48 лв./ МВт., считано от 01.04.2011г. Решението е обявено за нищожно, но съдебното решение не е влязло в сила. По силата на чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката този акт има предварително изпълнение. Следователно за претендирания от ищеца период има действаща разпоредба, която определя цената на изкупуване именно на 112,48 лв./ МВт. и която цена следва да бъде прилагана съобразно изискванията на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ. Доколкото тази цена е идентична с цената, определена в т.7 на отменените решения на КЕВР, не може да се направи извод за реално претърпени от ищеца вреди от някакви пропуснати ползи. Предходните решения са и за по-ниски преференциални цени и са съобразени със заложената възвръщаемост и доходност на инвестиционния проект. Вещото лице икономист е дало заключение, че първоначално определената цена е по-ниска и от 112,48 лв./ МВт. Преференциалната цена е съобразена с приетите от КЕВР инвестиционни и експлоатационни разходи и средногодишна продължителност на работа от 2500 часа. Всяко последващо увеличение на цената, включително и от 112.48лв./МВтч носи по-висока доходност на инвеститора, съответно по-висока норма на възвращаемост на капитала. Следва да се отбележи, че с разпоредбата на § 7, ал.1 ПЗР ЗЕВИ е определен и времеви критерий „водноелектрически централи с обща инсталирана мощност до 10 MW, въведени в експлоатация към датата на влизане в сила на закона“ /03.05.2011 г./.

На второ място ищецът обосновава претенцията си основно с обстоятелството, че с отменените решения ответникът незаконосъобразно го е категоризирал като вид производител на електроенергия по т.7, а не по т.4. Това твърдение не намира опора в доказателствата по делото. Пропуснатата полза представлява реална, а не предполагаема вреда. Тази вреда трябва да почива на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да се основава на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличението. С оглед на това ищецът следва да докаже, че произведената от него електроенергия не е изкупена на по-високи цени единствено поради т.7 от цитираните решения на ДКЕВР. Това доказване обаче по делото не бе направено. Не бе установено причинна връзка между твърдените от ищеца вреди и отменения административен акт.

С решение № 2126/13.02.2013 г. по адм. дело № 5492/2011г. ВАС е приел, че при определяне преференциалните цени за продажба ДКЕВР

се е съобразила с изискването на чл.21 ал.2 от ЗВАЕИБ /отм., но в сила към постановяване решението на регулаторния орган/ и чл.21, ал.3 от НРЦЕЕ, но в частта си по т. 7 това решение е незаконосъобразно единствено поради въвеждането на един допълнителния критерий „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ В съдебното решение не се дават указания тези производители да бъдат класифицирани в други категории или по други точки от решението. Съдът изобщо не се е занимал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т. 7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника и то именно с отменената т. 7. Дори в Решение №13785/12.11.2018 г. ВАС изрично заявява, че „ в решението на предходния тричленен състав на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.“. Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители. Следователно отмяната на т.7 сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, още по-малко в т.4 както той сам твърди. Както бе посочено категоризацията на отделните производители не се определя от КЕВР. Такава класификация още по-малко може да бъде въведена със заключението на вещите лица, дадено в настоящия процес, които в тази част на заключението са се произнесли по материя извън техните компетенции. Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл.31, ал.2 ЗЕВИ. От доказателствата по делото е видно, че именно [фирма] при сключване на договорите с ответника е приел, че последният следва да бъде поставен в категорията по т.7 от решението на ДКЕВР и произведената от него електроенергия да бъде изкупувана на цена 112,48 лв./ МВт. Изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че ищецът търпи вреди от пропуснати ползи, още повече, че с Решение № № Ц-14/03.04.2019 г. КЕВР е определил за исковия период същата цена – 112, 48 лв., която регулация е действаща и следва да се прилага в отношенията между производителите на електроенергия от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт и разпределителните дружества. Имуществената отговорност на

ответника не може да бъде реализирана поради липсата на вреда и поради липсата на причинна връзка с отменен административен акт. В този смисъл е и Решение № 3620/30.03.2016г., постановено по адм.д. № 7329/2015 г. на ВАС – III отд., с което е решен идентичен случай като настоящия. В същото решение се казва, че „Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респ. крайния потребител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт“. Цената, по която е изкупена енергията е платена от [фирма] и ако има разлика в определената и платена от него цена по доказаната от ищеца пред обществения доставчик категория на ВЕЦ, разликата в цените се дължи от обществения доставчик, а не от КЕВР и следва да се претендира пред общия граждански съд. Не в резултат на общото решение на КЕВР за преференциалните цени на електрическа енергия, произведени от различни ВЕЦ е постигната цената, която не удовлетворява ищеца. Това е в резултат на договора, сключен с [фирма] и доказаните пред него по съответния ред технически параметри на централата. Претенцията за пропуснати ползи от продажбата на допълнително произведената електрическа енергия над 2 500 работни часа до пълното нетно количество по заключението на вещите лица за съответните години също е неоснователна. Ищецът е реализирал приходи от тази продажба на свободния пазар, но претендира получаването на по-големи приходи от по-високите регулирани цени. Следва да се отбележи, че с цитираните две решения № Ц-010/2001 г. и № Ц-5/2015 г. държавният регулатор определя преференциалната цена за изкупуването на електроенергията, но не и размера на нетното специфично производство. Последното е определено с друг административен акт - Решение № СП-1/31.07.2015 г. С това решение общественият доставчик, респ. крайният потребител, се задължават да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количеството електроенергия до размера на нетното специфично производство. Оспорването на Решение СП-1/2015 по отношение на така определения размер на нетното специфично производство не може да бъде извършено пред настоящата съдебна инстанция, поради което претенцията на ищеца се явява неоснователна.

С оглед изложеното съдът намира, че исковете са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени. В този смисъл е и съдебно решение № 480/13.01.2020г. по адм.дело № 12918/2015г. на ВАС на РБ, на което се позовава и ответника.

Исковата претенция за присъждане на лихви също се явява неоснователна. Лихвите представляват акцесорно вземане и всяко

задължение за лихва предполага наличието на друго главно задължение. Затова вземането за лихви е в зависимост от уважаването или отхвърлянето на основната претенция. При отхвърлянето на основната претенция не следва да се присъждат и лихви върху претендираните главници.

Искане за присъждането на разноски са предявили и двете страни. Предвид изхода на делото, на ищеца не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Относно дължимите на ответника разноски, съдът за да се произнесе взе предвид следното:

В чл. 10, ал. 2 и ал.4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди се съдържат специални разпоредби относно отговорността на страните за разноски. Тази специална уредба дерогира приложението на общата уредбата на отговорността за разноски, съдържаща се в чл.78 ГПК и чл.143 АПК. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските са в размер на платеното възнаграждение на вещо лице, внесено от ответника в размер на 900 лева. Съгласно чл.10, ал. 4 от ЗОДОВ, изм. ДВ бр. 94/29.11.2019г., в сила от 03.12.2019г., преди приключване на устните състезания на 22.01.2020г., съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Следователно, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева по чл. 24 и чл.25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете на [фирма], ЕИК11524029 със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 17, офис МТК, представлявано от управителя К. Й. И., чрез адв. Н.Л., САК със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на сума в размер на 311 843.16 лева главница за периода от 01.04.2011г. до 17.12.2013г. от разликата в цената от 112.48 лв./МВтч. без ДДС и 171,18 лв./МВтч. без ДДС, мораторна лихва в размер на 158 145.64 лева от 17.12.2013г. до датата на подаване на исковата молба и законната лихва до окончателното

плащане, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразен административен акт на КЕВР – т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ исковете на [фирма], ЕИК11524029 със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 17, офис МТК, представлявано от управителя К. Й. И., чрез адв. Н.Л., САК със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на суми в размер на 897 616.67 лева главница за периода от 18.12.2013г. до 30.11.2018г., ведно с мораторна лихва от 8 228.15 лева от 12.11.2018г. до предявяване на иска и законната лихва до окончателното плащане, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразен административен акт на КЕВР – Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК11524029 със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 17, офис МТК, представлявано от управителя К. Й. И. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране разноски за съдебното производство и юрисконсултско възнаграждение в общ размер от 1100 (хиляда и сто) лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: